

Vltava 13. - 17. srpna 2011

Účast: Katka Š. a Martin T., Jana N., Verča, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Gába, Míša K., Němen, Helča S., Michal

Sobota 13. srpna 2011 (příjezd do Rožmberku): Závěrečnou akcí naší vodácké sezóny je již mnoho let sjezd Vltavy. Nejinak tomu bylo i letos. A tak jsme se v sobotu v podvečer sešli v kempu U Nojdy v Rožmberku.

Jako první dorazili již odpoledne Martin s Katkou a Jana s kamarádkou Verčou. Postavili si stany v zadní klidnější části kempu, rozložili sedačky a stolek a Martin se ujal grilování masíček a buřtů. Nutno dodat, že kemp U Nojdy byl dotvořen do opravdu ideálního místa pro táboření. Příjezdovou cestou je rozdělen na dvě části: spodní (u řeky) a horní (u lesa), přičemž zpevněná cesta je rozšířená tak, že se na ní dá téměř po celé délce zaparkovat a mít tak auto blízko stanům, které se staví na pěkných travnatých loučkách. Dobrý dojem samozřejmě umocňovalo to, že zejména v zadní části kempu bylo téměř prázdno.

V podvečer dorazili z bouračky tábora v Borovanech ještě Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou. Přestože přes den několikrát sprchlo, nyní již bylo krásné slunečné počasí, takže jsme byli v absolutní pohodě. Bylo teplo, a tak jsme zůstali u stanů, seděli u stolečků, povídali si a k tomu popíjeli buď pívko, které jsme si nosili z bufetu, nebo vínečko z vlastních zásob.

Pavel se nejprve trochu cukal, ale holkám nedokázal dlouho odolávat, takže se nakonec nechal přemluvit ke kytáře. A pak nám již nechybělo vůbec nic, jen ten rum. Vlastně ten také ne, netrvalo totiž dlouho a došlo na veselé kalíšky...

Neděle 14. srpna 2011 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): Od rána panovalo nádherné letní počasí a to bylo znamením toho, že si to dneska určitě užijeme. Snad jen ty vosy, co nám znepríjemňovaly při snídani život, byly malou pihou na kráse dne. Kubíni se s nimi alespoň částečně vypořádali tím, že na stolek dali otevřenou sklenici s extra silnou česnekovou, která je trochu odpuzovala.

Připravili jsme si věci na vodu a pak dvěma auty přešli do Vyššího Brodu, kde jsme zahajovali naši plavbu. Jako obvykle jsme zamířili složit loď k mostku, kde vždy bývala nepříliš vábná loučka, ale dalo se zde dostat k vodě. Již z dálky nás ale do očí praštil pohled na novou budovu půjčovny Inge, která zde během roku vyrostla a v níž byla i restaurace. Prostor pro složení lodí zde nicméně zůstal, takže jsme ho k tomuto účelu využili. Pavel s Janou pak odjeli s auty zpět do Rožmberku. Za ostatními se vrátili asi za hodinu, když jim asi po čtvrt hodině stopování (autobus měl jet asi až za další hodinu a půl) konečně zastavil ochotný chlapík, který je pak zavezl až k lodím. S tím stopem měli docela štěstí, přesněji řečeno, jak sám přiznal řidič, neodolal Janinému úsměvu.

Ostatní mezitím půjčili v Inge dvě zelené kánoe a pak již nic nebránilo tomu, abychom vypluli. Na úvod jsme si úspěšně „stříhli“ [jez U Bílého mlýna](#) a pak pokračovali dál krásným lesnatým úsekem. Vltava svižně tekla a rychle nás nesla vpřed. Měli jsme štěstí, a tak jsme chytili opravdu pěkný průtok cca 20 kubíků, zatímco jinak skoro po celé prázdniny se zde vodáci plácali na sedmi až deseti m³.

Na oběd jsme se zastavili v občerstvení U Veverek. No vlastně jsme si to jen mysleli a až při průjezdu kolem pravých Veverek jsme zjistili, že jsme se nasytili v jakémsi jejich klonu. Nutno ovšem dodat, že jsme si neměli nač stěžovat, protože jsme si pochutnali na grilovaných masíčkách, klobáse či hermelínu, langošů apod. Až na ty vosy - letos to byla opravdu invaze!

Zbytek plavby pak proběhl také naprosto v pohodě: srážičky s degustací bavoráčka a Hu-Hu, splutí jezů na [Herbertově](#) a v [Rožmberku](#), koupání ... no prostě jsme si to vychutnávali.

Do tábořiště v Rožmberku jsme dorazili již kolem půl čtvrté, takže nám zbylo dost času na relax. Protože zde řeka pěkně proudí, vozili jsme se na vestách a koupali se. Teplé počasí pak přímo vyzývalo k válení se u stanů, čehož jsme rádi využili k vyspávání či jen polehávání. Později jsme si ještě zahráli karetní hru Bang. To již nás posílili svým příjezdem Gába, Míša a Ňumen, kteří do sebe ještě při příjezdu cpali „velký voči“ koupené v Budějicích. A ty byly tak velký, že se s námi o ně nakonec podělili. Alespoň jsme se dorazili po polévkách, které jsme si předtím uvařili, a grilovaném hermelínu.

K večeru jsme zaskočili do bufetu na „jedno“ a Káju přitom pověřili zakoupením kolečka dříví. O něco později jsme již zažehli ohýnek. Usadili jsme se kolem, Pavel hrál na kytaru, popíjeli jsme pívko, víno a lambrusco. Bohužel nám nebylo přáno a asi po hodině začalo poprchávat. Deštík se během chvilky změnil v hustý lijavec, takže nezbylo než vzít zavděk zastřešeným sezením v bufetu, kam jsme se přesunuli.

Popíjeli jsme, povídali a také se sdružili s „barmanem“ Lád'ou a partičkou softbalistek. K našemu velkému překvapení i potvrzení rčení, že „svět je malý“, jsme zjistili, že jednou z nich je dcera kamarádky Ivy Janouškové. Nenápadně se totiž zeptala Helči: „Vy jste ta paní se zlomeným žebrem?“ Jedna z únorových oslav Helčinych kulatin totiž skončila jejím zlomeným žebrem a tato historka evidentně získala na věhlasu.

Vydrželi jsme nakonec asi do tří hodin, pochopitelně v tu dobu jsme již byli lehce „našrot“...

Pondělí 15. srpna 2011 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Celou noc a ještě i ráno pršelo, pak se však přeci jen vyčáslilo, a tak jsme po snídani mohli v klidu sbalit. V tu chvíli již bylo docela horko, ale spíše to byla jen taková sauna.

Řidiči Pavel, Martin, Jana a Gába přešli s auty do dalšího tábořiště Na Pískárně. Plácek, na kterém zde obvykle stanujeme, byl zabraný jinou partou, tak postavili stany o kus dál a poté se vrátili autem Gáby do Rožmberka.

Po zapůjčení dalších dvou kánoí v půjčovně v kempu (tentokrát žlutých, takže se dvěma zelenými z Inge a modrými Žlababou a Tsunami jsme měli kanárkovou flotilu) jsme asi v půl jedné konečně vypluli. Bohužel mezitím zase začalo pršet, takže jsme byli nuceni vytáhnout pláštěnky ... a bavoráčka, Hu-Hu, víno ale i pívko. Plavbu jsme si také zpestřili oblíbenou císařovnou Kateřinou.

Na svačinku jsme zastavili v bufetu U Maxe, kde jsme se nasýtli Max houskami se sýrem či se sekanou, ale také lahůdkovým chlebem se sádlem a cibulí. Kája dal přednost párku, ale již při konzumaci se mu zdálo, že má nějakou podivnou barvu - „byl nějaký zelený“.

Celé odpoledne pršelo, takže na řece nebylo krom nás moc dalších vodáků a když už, tak to byla například taková partička vykalenců s plešounem, co se pořád cvakal a pak ještě na všechny kolem včetně nás cákal pádlem vodu.

Asi pět kilometrů před Pískárnou jsme neopomenuli zastavit v Branné v tábořišti U Fíka a navštívit zdejší proslavenou stejnojmennou hospůdku. Dali jsme nějaké ty teplé nápoje na zahřátí, ke kterým Helča ještě objednala dvakrát bonusovou rundu fíkovice.

Na posledním úseku, v němž stejně jako v tom předchozím Vltava docela hezky tekla, jsme si ještě dali hvězdičky, přičemž se k nám přidružily dvě cizí lodě. Ještě předtím otestovala Verča teploty vody, když při čůrací zastávce předvedla ukázkového břehuláka.

Po dojezdu na Pískárnu se konečně udělalo hezky, přestalo pršet, a tak jsme hned byli spokojenější. Jen Ňumen zjistil, že jeho boty zůstaly v Gábině autě, a tak se rychle vnutil na stopa do Rožmberka a Gábino auto i s botami přivezl, což se docela hodilo, protože jsme se pro něj další den už nemuseli vracet.

K večeru jsme jen tak posedávali či polehávali před či ve stanech, hráli člábrdo, odpočívali a podobně. Když se nám to omrzelo, přesunuli jsme se nejprve na večeri do jídelny a pak do zastřešeného sezení u nedalekého bufetu. Zde jsme pokračovali ve společenských hrách, konkrétně jsme si zahráli Pavlovu deskovku Putování po Sázavě. Byli jsme ale docela unavení, tak jsme dnes skončili docela brzy. Jen Ňumen s Kájou drželi stráž a do rána popíjeli Hu-Hu...

Úterý 16. srpna 2011 (Na Pískárně – Nové Spolí; 7,0 km): Ráno se sluníčko ještě schovávalo za mraky, pak se ale udělalo hezky a vrátilo se parádní letní počasí.

Dnes nás čekala jen krátká sedmikilometrová trasa, přesto jsme se ráno moc nezdržovali. Jednak jsme chtěli stihnout autobus, abychom se nemuseli vracet autem, a také jsme měli v úmyslu přijet do Nového Spolí brzy, abychom měli dost času na návštěvu Českého Krumlova.

Po snídani a sbalení bagáže tedy řidiči vyrazili na cestu do Nového Spolí. Jel s nimi i Ňumen, který ale z Krumlova odjížděl autobusem domů. Opačným směrem naopak dorazili Helenka s Michalem, kteří pak s řidiči stihli autobus na Pískárnu odjíždějící v 11 hodin.

Po návratu na Pískárnu někteří dali ještě před vyplutím pivko a párek. Jak by chutnal, nebyť těch zatracených vos!

Konečně jsme vypluli, a protože bylo krásně, řeka hezky tekla a před námi byla pohodová krátká trasa, mohli jsme ji skoro celou absolvovat v soulodí.

Cestou jsme učinili také dvě občerstvovací zastávky. První v levobřežním bufetu, kde jsme si objednali nějaké ty míchané nápoje, pivka a k jídlu například chleba s luxusní škvarkovou pomazánkou.

Při druhé občerstvovací pauze na voleji mezi dvěma dnes splouvajícími jezy - **Větrním** a **Konopou** (při splutí v soulodí pěkně zalila háčky) - jsme ani nemuseli přistávat u břehu. Stačilo totiž zaparkovat u plovoucí nálevny a po zaplacení odebrat - a vypít - Koktejly Mojito a Sex na molu. Využili jsme přitom akce 6 + 2 zdarma. Pak jsme se ještě dožadovali dalších dvou zdarma, že těch šest placených si dá někdo jiný, ale kupodivu bezúspěšně.

Po třetí hodině jsme dopluli do kempu v Novém Spolí, postavili stany (dopoledne jsme to před odjezdem autobusu nestihli) a Helča s Míšou jeli autem vrátit do Rožmberka jednu zde zapůjčenou kánoi.

Po jejich návratu, sprše a převlečení „do civilu“ jsme se vydali do města. Na večeri jsme si zašli do osvědčené krčmy Šatlava, kde jsme si pochutnali na různých masíčkách, rybě či gril-mixu. Jako aperitiv jsme měli medovinu, na žízeň pivko ... a tak nám zákonitě bylo dobře. Po večeri jsme se vydali na procházku po městě, abychom vytrávili a měli také nějaký ten kulturní zážitek. Při zpáteční cestě jsme pak ještě udělali zastávku v Rožmberském mlýně, kde Helča místo rundy panáků na oslavu svátku netradičně objednala zmrzlinové poháry.

Po desáté hodině jsme se vrátili do kempu, kde většina šla spát hned a jen několik jedinců zašlo ještě na pivo do bufetu. Někaký debil z nedaleko nás tábořící party v noci u ohně stále troubil na tubu opájejíc se obdivem sebe sama, jak je vtipný. Byli jsme ale po celém dni tak zmoženi, že jsme stejně brzy usnuli ...

Středa 17. srpna 2011 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): I ve středu bylo krásné letní počasí, úplné Palermo. V klidu jsme posnídali, sbalili a řidiči Martin, Jana a Pavel převezli auta do Zlaté Koruny. Zpět se vrátili Martinovým vozem.

Na řeku jsme vypluli před polednem. To už s námi nebyly Gába a Míša, které odjely domů. Nejprve jsme ale Helču hodili, no spíše strčili, do vody - vždyť měla svátek a k němu tento nezbytný rituál patří. Helenka včas odrazila svoji loď od břehu, aby se tomu vyhnula, ale i její čas přišel. Jen trochu později.

Hned úvodní jez krumlovské kaskády [Na Rechličích](#) znamenal neplánovanou koupel pro Martina s Katkou a Janu s Verčou. Ti vpluli na dřevěnou šupnu (již předtím v pohodě sjeli Helča s Kájou, Pavel s Pájou a Helenka s Michalem), která je zde instalovaná pro bezpečné splouvání, spojení v soulodí - sotva se sem vešli. Pod úzkou šupnou, která je trochu rozhodila se ale v nejnevhodnější okamžik pustili a to znamenalo jediné - koupání pro všechny. Osvěžení vodou bylo příjemné, méně již to, že se trochu otloukli o kamení.

Také na dalším jezu, [Liře](#), nás čekalo dobrodružství. Pavel s Pájou a Helenka s Michalem jej sklouzli po spádové desce, ale trojloď Helča s Kájou, Martin s Katkou a Jana s Verčou přes ujišťování jakési babky na břehu, že se určitě cvaknou, že jsou odsouzení k záhubě a bídnému skonu utonutím, zamířili do šlajсны, pod níž se zdvihala v tomto místě obvyklá vysoká zalévající vlna. No nakonec to ustáli, ale byli plní vody.

Oproti tomu retardéra [Mrázkova mlýnu](#) byla jen pohodovým zpestřením plavby. A po ní následoval zlatý hřeb krumlovské kaskády: [Jelení lávka](#). Zde jsme se jako téměř každý rok řádně vyblbli a sjeli si ji hned několikrát: samostatně či v soulodích. Dokonce i Pája letos absolvovala tuto lahůdku. Při jednom z úspěšných splutí Martin s Katkou na kraji soulodí dopadli jako Titanik. Voda je zalila tak, že šli ke dnu - našťástí již u břehu, kde bylo mělko.

Během vodních radovánek nám náležitě vyhládlo, takže jsme zastavili u jednoho z bufetů na konci Krumlova. Jenže zde měli k jídlu jen gulášovou, kterou si dala jen Jana, ostatní si objednali alespoň malinovku k pití. A tak jsme popojeli ještě o kousek dál. Chtěli jsme navštívit restauraci u pivovaru, ale bylo zde plno (a pro vodáky trochu moc nóbl), tak jsme nakonec skončili v blízkém bufetu, kde jsme se nasýtli fast-foodovými rychlovkami. Zde jsme také, jak bylo avizováno, umístili do vody Helenku.

Pak jsme opět vsedli do lodí a nechali se nést Vltavou. Řeka hezky šplouchala, zejména poté, co jsme se srazili v soulodí. Jana, která se předtím prohodila s Katkou, aby si oddechla na háčku, nyní dostávala stejně jako ostatní háci jednu sprchu za druhou.

Těsně před doplutím do cíle našeho letošního vodáckého putování po Vltavě ve Zlaté Koruně jsme si ještě sjeli retardéru v [Rájově](#), pod níž skákaly do vlny desítky ryb jako delfíni.

O chvíli dříve, když už naše lodě pluly samostatně, Pavel s Pájou plující se Žlababou asi metr od pravého břehu zde minuli krásného srnečka, který tam postával a vůbec se jich nelekl.

Konečně jsme dopluli do kempu, kde jsme vrátili půjčené kánoe, Jana sjela s Martinem pro jeho auto, naložili jsme bagáž a v sedm hodin vyjeli na zpáteční cestu do Prahy.

Přestože jsme již nestihli poslední hezký úsek do Boršova, byla letošní Vltava tradičně mimořádně krásná a pohodová záležitost. Počasí nám až na jeden den přálo, navíc jsme měli štěstí i na dostatek vody. Prostě jsme si to užili!